

There are no translations available.

Pare sa fie ceva fabulos, mitic in esența care a născut cuvintul Densuș. Fie ca e vorba de Nicolae Densușianu, fie ca e vorba de Biserica Sf.Nicolae din cimitirul comunei.

Dumnezeu stie, si poate ca are pastrate pe undeva pentru ochii care pot să vadă, povestea vechilor locuitori din Țara Hațegului.

Nu am stat cu ochii pe ceas sa vad cit am facut cu masina din Hunedoara pina la Densuș. Poate 30 minute. Mai tin totusi minte serpentinele si dealurile acoperite cu chiciură. Trecusem pe la Prislopul părintelui Arsenie Boca si, inchis in mine, ma inghesuiam intr-un colț al mașinii strunite de fratele Târziu. M-am trezit in hărmălaia amestecată cu uimire: o vulpiță blănoasă ne ieșise in cale!

Nu ispravim palavrele despre tanti vulpe că undeva in față, pe un deal, distingem corpul de

piatră al ciudatei Biserici. Oprim chiar în fața bustului care îl reprezintă pe Nicolae Densușianu și urc în fugă treptele de piatră care mă despart de minunăția de care atîta vreme îmi doream să-mi lipsesc palmele. În trecere, remarc mai multe pietre funerare cu numele Densușianu... În frigul zilei, degetele înghețau pe aparatul foto.

Nu știm exact cînd strămoșii noștri au purces la ridicarea sfintei biserici cu pietre funerare romane/de altar de undeva din zonă. Unii zic sec. IV-V, alții spun sec. XIII. Nicolae Iorga vorbește chiar de sc. XVI, numind-o fără pereche în toată românimea. Părintele Alexandru Gherghel, pe care îl găsim demn între pereții restaurați ai bisericii, susține respicat ipoteza sec. X. Părintele are o barbă mare și albă și ne răspunde ferm la toate întrebările. Nu stă pe gânduri: neamul și Hristos!

S-a cheltuit peste un miliard de lei pentru restaurarea bisericii, dar sfinții au rămas cu ochii scoși. Nebunia calvinilor creștini, dar și a turcilor.

Marele istoric Theodor Mommsen considera că avem de-a face cu o biserică paleocreștină iar Aron Densușianu scrie la 1864 că turnul bisericii așezat pe pilaștri este de fapt horn de evacuare a fumului din mausoleul generalului roman Longinus.

Pictura datează din 1443, fiind realizată de Ștefan și ucenicii săi... Înconostasul este din lemn și a fost pictat în 1789 de Popa Simeon din Pitești care a pictat și scena Judecării de Apoi. Intimplator sau nu, la vreo 2000 de km mai la vest, Franța era înecată în sînge: buncii bolșevicilor se războiau cu Hristos.

În biserică se află 8 altare romane, închinat zeilor, din sec II-III, unele avînd inscripții în limba latină și încă am în fața ochilor niste cai sculptați în piatră română.

Mă învîrt incolo și înapoi prin micuța biserică și nu îmi vine să ies prea curînd. Deși îmi pare că afară e mai cald decît în biserică de piatră, cu toate că termometrul nu trecea de -5 grade nici măcar în jurul mașinii. Vorbele părintelui Alexandru sînt însoțite de aburi denși care trebuie să fi fost și în peștera micului Iisus.

Multe lași în urmă la Densuș. Și petice de fericire, dar și taine. Iar peste toate, marama Hristosului românesc.

Sursa: www.umblarici.ro